

Salva

Un relat de: [abraham](#)

El temps i la tragèdia, amic
ens iguala i apropa en la llunyania.
Ja ets només en Salva, un camarada.
Un vell amic que ens falta.
Has deixat al teu pas, amic,
uns llaços trenats, un adéu,
una gent - els teus- els demés...
i en els que sapiguem estimar-te
un record inesborrable, Salva.

No existeixen jerarquies on vas;
no podem saber, si anares a algun indret.
Però no hi ets, Salva, amic
germà i company incomparable.
La teva gran vitalitat et donà la mort.
He vist el mar, la platja,
el teu amic el sol, les pedres...
de Nicaragua, de Vilanova.
Tots ells ploren per la teva partida,
i al caminar em preguntaren
perquè marxares així, sense un adéu
sense veure'ls... sense tu voler,
amic, abandonar-nos.
Aquí tot és igual, no hi ha res
que la tremenda màquina
detingui el seu rodar.
Pujar, baixar... el poder reclama.
I allà on tu eres,
ni rastre queda de la teva presència.
Un buit que em feu fugir,
perquè morí la vida
i el sentit que tu li donaves.